

Γλυκό Σαββατάκι Νοέμβρη. Επαρχία. Κωμόπολη που οικονομικά αναπνέει από ένα υβρίδιο τουρισμού και βιομηχανίας. Ατάκτως ειρημένα πάνω στη γη τόσο το πελώ ριο πετροχημικό εργοστάσιο όσο και η φιλόδοξα ακριβή αλλοδαπή τουριστική επένδυση που έχει πλανηθεί τόσο, ώ στε να υφίσταται και η σκέψη για πλυντήριο. Διάσπαρτες από δίπλα και οι θερινές, ημεδαπές προσπάθειες στο λαϊκό κλίμα του θορυβώ δους διασκεδαστηρίου τύπου beach bar που λόγω εποχής σιωπούν, αλλά και οι πιο οικουμενικές στο μοντέλο του
caf
é -
bar
.

Κουρείο. Ο κουρεύς 30άρης, ταχύς και ικανός στην τέχνη του, επιμελής αλλά και φλύαρος. Μόνοι στο χώρο ανταλλάσσουμε απόψεις και μπαλιές με κεντρικό θέμα το Μουντιάλ. Με αρκετές ποδοσφαιρικές γνώσεις και αντίστοιχες απόψεις ο κουρεύς, οι οποίες όμως περιορίζονται στον 21 ο αιώνα.
Αναμενόμενο.
Για τα παλαιότερα, άνυδρη έρημος. Μοιραία η κουβέντα περιορίζεται. Αλλάζουμε κάπως θέμα και λίγο αργότερα έρχεται η δήλωση:

Κουρεύς - *«Βαριέμαι φίλε, βα ριέ μαι».*
Πελάτης - *«Και δηλαδή τι θα έδιωχνε τη βαρεμάρα και θα έφερνε τον ενθουσιασμό; »*

Κ - *«Να… να έπιανα ένα παρολί στο Μουντιάλ»*
Π - *«Για τι ποσό μιλάμε;»*
Κ - *«Τρία χιλιαρικάκια, όχι παραπάνω.»*

Κρατώ αυτό τον σύντομο, κοφτό διάλογο, χωρίς να γνωρίζω αν είναι απόλυτα ακριβής και απολογητικός από την μεριά του συνομιλητή, αν και δεν διατηρώ σοβαρές, απ' αυτού, αμφιβολίες. Τον κρατώ, ως ένα ενδεικτικό στοιχείο του πως αντιμετωπίζει τμήμα τουλάχιστον των νεότερων γενεών αυτό το Μουντιάλ. Το πλέον ανορθόδοξο, ακριβό, ανελεύθερο, ανορθόγραφο όλων.

Βγαλμένο μέσα από την υπερφορτωμένη ρεκλάμα κάθε είδους νόμιμης στοιχηματικής, τα χαρούμενα πρόσωπα ανθρώπων και κυνών που πανηγυρίζουν όχι για νίκες, γκολ, θέαμα, αλλά για αποδόσεις. Εκείνο το jogo bonito ολοένα και εξαφανίζεται και αυτό που επικρατεί είναι ένα επιχειρηματικό ευκαιριακό μοντέλο.

Προφανώς δεν θα κάνω το σφάλμα να συγκρίνω τον ποδοσφαιριστή Πελέ με το ίνδαλμα CR 7, ούτε
τον
captain
Bobby
Moore
με τον βαθύπλουτο παράγοντα Kylian Mbappe'
. Και πολύ περισσότερο δεν θα βάλω δίπλα – δίπλα την ατμόσφαιρα του Μαρακανά, του Αζτέκα, του παλιού με τους δίδυμους πύργους Γουέμπλεϋ, με αυτές τις κλιματιζόμενες φωλιές της Μέσης Ανατολής, τις γεννημένες από ένα άνευ προηγουμένου όργιο σπατάλης.

Άλλο πράγμα το ποδόσφαιρο, άλλο το επιχειρείν. Ο καθείς έως εκεί που αντέχει.